

videč, da nese Francek Krželj zajca, pravega zajca z lova domov.

»Kje si ga pihnil?«

»Danes se pa postaviš!«

»Presneto si mož!«

Taki in enaki klici so se čuli od gostilne sèm. A Francek se je malo ménil zanje — tiho in možko je šel dalje. — Četrť ure potem, ko sta se ločila od njega gospod učitelj in študent, dospel je do doma.

»To je bilo, Barba, to . . .« hitel je, razprtavši svoje stvari.

»Beži, beži, neumnost!«

»Nič neumnost, Barba, čast, čast . . .«

A Barba se je malo ménila zanj in za njegovo čast.

Pri kraju smo. Večer tistega dné je napočil. In hvala Bogu, da je prišel, saj ga je pozdravil Francek Krželj danes petkrat srečneje, nego sicer. Takoj, ko je zazvonilo »zdravo Marija« ulegel se je truden in spehan k počitku. In zgodovina pravi, da je počival izvrstno ter sladko snival — o srečnem lovu.

Domača zemlja.

Dz zemlje rodne tja čez ocean
Ponese skoro vojne roj močan
Oklopnic v neznane tja tujine;
Komu pa v daljnih tleh mogila zine,
In koga mili domovinski svet
Vesel sprejame v varno krilo spet, —
Zastrto je v bodočnosti temine.

In motno gleda préd-se mlad vojniki,
Osamljen, nepazéč na jok in klik. —
Ta zemlja krije sestre vse in brate,
Sorodnike, roditelje mu zlate,
Ki spé v objemu smrtnega miru.
A on v naročje tujemu svetú
In morda v grob spé zemlje nepoznate!

To misli nem in sklone se do tal,
Do tal zavitih v prt cvetličja zal,
Solzán na zemlji cvetni prt odgrne,
Iž nje pak si prsti nagrebe črne,
Vloži jo v nedrije, pa govori:
»Domača zemlja, ti telo mi krij,
Če v tvoj naročaj sin se več ne vrne!«

In prapor zavihra, udari strel,
Mornar je bela jadra že razpel,
In čas dospel je britkega slovesa! —
Solzà potok prodre vsem iz očesa, —
Vojniku mlademu le je suhó:
Na tujem s svojci združi mu telo
Domača zemlja, dušo pak nebesa! —

A. M.

Slutnja.

I.

Dóra jutranja napóci,
Slóvo jemlje mlad junak,
Jok se glasen čuje v kóci,
Hitri zunaj pa korak.

Oh, kakó srcé mu bije,
Ko hití na boj krvav!
Mlada žena roke vije:
Vrne-li se mož jej zdrav?

In prižge svetilno malo
Pod podobo Deve té,
Kteri se je darovalo,
Tolikrat že nje srcé.

Préd-njo pade na kolena,
Róke sklenene drži,
Da se spolni želja njena,
Moli, v solzah se topí: